

Maria Rahm

JALANKULKIJOITA

Maria Rahm

JALANKULKIJOITA

novelleja keltaisesta ajasta

© 2024 Maria Rahm

Kannen suunnittelu: Maria Rahm
Sisuksen taitto:

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8450-1

Kaikille kulkijoille

Kirkkaankeltaiseen aikaan

selviät, olet totta

jalat tuntevat sinut

ja tapahtuu kaikki tärkeä

Selviät, olet totta

iloitset

ja tapahtuu kaikki tärkeä

sumu on vielä kaukana

Iloitset

sinä tunnet jalat

sumu on vielä kaukana

ehdit valmiiksi

Sinä tunnet jalat

jalat tuntevat sinut

ehdit valmiiksi

kirkkaankeltaiseen aikaan

Ratkaisevia askeleita

”Aurinko osuu tuohon sopivasti. Mitä jos tehdään siihen jotakin”, Seppo Lehtinen nyökkäsi kohti valitsemaansa paikkaa

”No, jopas, tehdään.”

Mökin omistaja katsoi ihastuneena kallion tasannetta. Kaunis paikka. Seppo näytti luonnoksen aurinkopenkistä. Se päätettiin tehdä yhdestä rungosta.

Näin se meni aina. Mökin omistaja huomasi tonttinsa parhaan paikan, kun kulki Sepon jäljessä tontilla. Niin syntyi toinen, hyvin huomaamaton, lepopaikka pihakoivikkoon tai kalliolle, missä aurinko viipyi pisimpään. Seppo löysi luonnonkiviä istuimiksi, teki joskus puisen pihakeinun, joskus penkin. Omistajat seurasivat puuhaa

hölmistyneinä: ”Juuri tällaista minäkin ajattelin.”

Seppo Lehtinen oli itseoppinut piharakentaja. Työmaita kiertäessään LVI-mies oli nähnyt monenlaista. Vuosia hän oli auttanut kavereitaan remonteissa, asentanut parketteja, leikannut lattia listoja, laatoittanut ja laudoittanut. Jos avusta oli jotakin maksettu, se oli tehty verokortilla. Sepon tapa, jolle kaverit olivat hymähdelleet. Sitten kerran hän pystytti terassin yhdelle kaverille ja siitä alkoi piharakentaminen.

Mökkipihoilla Seppo joutui usein neuvottelemaan ratkaisuista asiakkaittensa kanssa. Hän teki sen lempeästi, kulki tömistämättä heidän edellään, osoitti komeita puita, joita ei kannattanut kaataa ja kysyi, tarvittiinko nurmikenttää todella. Seppo esitteli omat ratkaisunsa ja asiakas nyökkäsi: ”Kyllä, luonnon ehdoillahan minäkin ajattelin...”

”Mahtaako ne laittaa sileäksi koko pihamaan?

”omistaja pyöritti päätään.

Monitoimikoneekorskeaan ryskeeseen sekoittui kiveä leikkaavan terän räike. Naapuritontin äänet tulivat liki.

”Paljon siellä on väkeä. Menevät ja tulevat. Milloin siellä kuvataan seuraavan kerran?” Seppo kysyi.

”Kuulin, että huomenna. Pitänee lähteä. Toivottavasti eivät metelöi noin koko päivää”, omistaja kääntyi ja heilautti kättään.

Seppo käveli vaunulle hakemaan kuulosuojaimensa ja pellavaöljyn. Naapuritontilla tehtiin televisio-ohjelmaa, yhtä niistä, joissa rakennettiin omistajien unelmia nopeasti ja tehokkaasti määrääjassa. Kiveyksiä, portaita, kaiteita, nurmikenttiä, palloiluseiniä, tulistelupaikkoja, hiekkarantoja, kelluvia terasseja ja kesäkeittiöitä, lasituksia. Tarvittiin paljon

koneita ja ihmisiä niiden jatkeiksi. Koneiden äänet lävistivät taivaat ja tantereet, mutta television katsojan ei tarvinnut niitä kuunnella. Hän näki vain siistejä työvaiheita, iloisena uurastavia työntekijöitä eri firmojen työvaatteissa ja omistajien Wau-huutoja, kyyneleitä ja halauksia. Jälleen oli loihdittu yhden perheen asuntomessut järven rantaan. Rauhallinen Seppo oli kiduttanut itseään katsomalla näitä ohjelmia. Se oli saanut hänet voimaan huonosti. Kiroilemaan rajusti.

Pari vuotta sitten Seppo oli kirjoittanut kahden ohjelman tuotannoille ja viitannut luontokatoon ja pölyttäjien katoamiseen. Toinen ei vastannut. Toinen totesi: ”Suunnittelijamme pyrkivät säästämään alkuperäistä luontoa ottaen huomioon asiakkaiden toiveet, ohjelman aikataulun ja resurssit. Kierrätysmateriaaleja käytetään, jos se edellisten reunaehtojen puitteissa mahdollista.”

Ihan totta?

Sosiaalisessa mediassa ei ollut käynyt paremmin. Ohjelman Facebook-sivulla Sepon mielipide oli saanut joukon kommentteja, joista kaikkia hän ei viitsinyt edes muistella: ”Omalla maalla on oikeus tehdä sellaiset portaat kuin itse haluaa.” ”Annatko mieluummin punkkien purra saunapolulla? Toivottavasti saat borreliaoosin pöheikössäsi!” ”Ketä jonkun laiturin häiritsee? Vihervajakit voivat rauhassa viettää rapujuhlaansa rantaruovikossa.” ”Kyllä sulle metsää riittää, istu siellä itikkojen syötävänä ja nauti.”

Terassin ja portaiden öljyminen sujui helposti kauniissa säässä. Seppo lopetteli iltapäivällä. Naapuritontin äänet olivat vaimenneet. Sielläkin oli kahvitauko. Seppo katseli järvelle. Oli tyyntä. Mökki oli hienolla paikalla. Hän menisi aikaisin nukkumaan.

Vaunussa hän pakkasi kangaskassiin tavarat,
joita hän aamulla tarvitsisi. Ja hymyili.

***

Kevätyön usva harsosi toukokuista metsää,
jonka läpi kiemurteli kapea polku. Mies laski
jalkansa pehmeästi polulle ja kulki
keinahdellen eteenpäin. Äänettömästi. Vain
pieni nakuttava ääni aaltoili hiljaisuudessa. Se
lähti miehen kassista. Yksinäinen peippo
katseli hiljaista kulkijaa. Outo. Se lehahti
ylemmäksi. Oli vielä liian aikaista ryhtyä
lauluun.

Seppo huomasi peipon ja pysähtyi. Järveltä
kuului tasaisesti toistuvien aaltojen vaimea
loiske, kun ne koskettivat rantakiviä. Hän
katsoi lohdutonta näkymää ympärillään. Piti
ehtiä ennen valon kajoa.

Oletko miettinyt, miksi joku kävelee kuin kävelee?
Novellien kulkijoille tapahtui jotakin keltaiseen aikaan,
silloin, kun lapsuus ei vielä loppunut eikä nuoruus vielä
alkanut. Siksi he kävelevät kuin kävelevät.

BoD

